

Mijn duin

Een rubriek waarin een (on)bekende duinliefhebber zijn of haar favoriete duinlandschap laat zien. Dit keer: Schiermonnikoog met Ary Meintema-Jeltema.

Tekst: Ary Meintema - Jeltema

Wie ben ik?

Ik ben Ary Meintema-Jeltema (1930), en woon sinds 2011 met mijn echtgenoot in Mantgum (Friesland). Daarvoor hebben we 50 jaar in

Vaassen op de Veluwe gewoond. In die tijd waren wij de blije bezitters van een klein huisje in De Monnik, vlak ten oosten van het dorp Schiermonnikoog. Veel mooie weekeinden en vakanties brachten wij daar met ons

gezin door, fietsend en wandelend door de duinen en op het strand.

Favoriete route

In mijn eentje op de fiets naar de Kobbeduinen was favoriet. Of lekker

met de hond wandelen. Aan de bijzondere ontmoetingen op het Johannes de Jongpad naar de Kobbeduinen bewaar ik mooie herinneringen. Fietsen vanaf De Grilk, genieten van de fel oranje duindoornbessen, de meeuwen en kiekendieven boven mijn hoofd, altijd even tijd om een poosje stil te staan op de brug over de grote slenk, kijken naar het heldere bruine water. Eens was ik in de buurt van de afslag naar de Kooiplaats, reed een heuveltje op, en stapte toen abrupt, maar wel heel voorzichtig af: vlak voor mij een vrij diepe plas en daarin - pal voor mijn ogen - drie lepelaars! Ik bleef ademloos staan kijken: zo mooi, zo dichtbij, die wondermooie vogels, die totaal geen interesse in mij hadden. Honger, honger! Blijkbaar viel er iets te vangen! De grote, zwarte platte snavels schuimden het water af, ze vormden een groot contrast met de witte vogels. En dan dat grappige neerhangende kuife! Wat een kadootje, zo onderweg.

Nog een bijzondere ontmoeting

Ontmoeting nummer twee: zelfde pad maar in omgekeerde richting. Ik had een hele tijd uit zitten kijken over de kwelder vanaf het bankje boven op de Kobbeduinen. Dichter bij De Grilk, in het duingebied, stapte een bergeend vlak voor mijn fiets vanuit de struiken het pad op. Ik verwachtte dat ze óf rechtsomkeert zou maken óf het luchtruim zou kiezen. Geen van beiden, ze stapte door, verwachtte blijkbaar dat ik haar voorrang zou verlenen. Gelijk had ze, dit was eigenlijk meer haar terrein dan het mijne.

Groot was mijn verbazing toen ik ontdekte, dat ze niet alleen was: achter haar aan volgden, in zenuwachtige

Ary Meintema-Jeltema
Foto: Yme Meintema

haast, haar kindertjes, vijf kleine donsballietjes. Net uit het veilige konijnenhol en nu de wijde, gevaarlijke, grote wereld in op weg naar water. Ik heb een poosje staan kijken en me hun wandeling proberen voor te stellen. Zulke kleine pootjes en dan helemaal naar het wad. Eindeloos!! En al die gevaren onderweg, het is een wonder dat er nog zoveel bergeenden zijn, wat een zware tocht!

En zo heb ik nog veel meer mooie herinneringen liggen op Schier. Het eiland verveelt nooit. Nog steeds geeft een weekje Schier mij een gevoel van thuiskomen. En dat geldt ook voor mijn familie. Schier voelt een beetje 'van ons'. •

Baken Kobbeduinen

Foto: Wikimedia Commons

